

Publicerad 2010-05-10 08:28 av Patricia L. Mellin

Där kunde vi sitta i timmar och prata och prata och prata

Min lilla trädgård

Vi hade ett stort träd på gården hemma som jag älskade att leka under

Jag hade själv planterat många blommor och fina växter runt trädet

Jag klättrade ofta i detta träd och satt där i timmar och drömde mig bort

Ibland tog jag med mig mina dockor och lekte där ensam

När jag blev lite äldre tog jag dit mina vänner

Där kunde vi sitta i timmar och prata och prata och prata

En dag kom min morfar till mig och berättade

att han skulle hugga ner trädet

Jag tittade på honom, log och svarade:

”Du skojar morfar, du vet hur mycket jag älskar detta träd
och vad det betyder för mig. Varför måste du skoja så här?”

Han tittade på mig med allvarliga ögon och svarade:

”Jag skojar inte. Jag måst tyvärr göra det
eftersom vi har styckat av tomten,
har sålt en andel och trädet står tyvärr i vägen
Jag har inget annat val”

Jag skrek åt honom att han var elak, egoist, hård, hänsynslös

Han försökte förklara men jag lyssnade inte

Allt jag visste var att han tog något från mig,
något som hade stor betydelse för mig

Jag kände plötsligt hur den kalla vinden
av svek och ensamhet svepte runt mig

Jag skrek av vrede och sprang till skogen där jag satt i timmar
och funderade över de vuxnas värld

En värld som jag som ung flicka inte hade något grepp om.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Patricia L. Mellin med Poeter.se id #24084 innehar upphovsrätten